

Hồi 502

Tối hậu quyết chiến

9 iây phút Yến Phi bước chân lên Ông Châu đảo, chàng bỗng hiểu thấu “Hoàng Thiên Vô Cực” của Tôn Ân, càng biết rõ do nhân tố vật lý của đất trời, chàng không có cách nào luyện thành chiêu số của “Hoàng Thiên Vô Cực”, cũng như Tôn Ân không có cách nào luyện thành “Tiểu tam hợp”.

Giây phút chàng lên bờ ở bãi tây, Tinh Khí Thần của Tôn Ân đã khóa chặt lấy chàng.

Bất chợt bãi đá dưới chân ba đào cuộn cuộn sau lưng, gió hú từng cơn, tiếng sóng triều dâng như vạn mã phi nhanh, trống trận vang rền, trắng sáng trên trời, vách đá chót vót quái thạch chồng chất gập ghềnh, lởm chởm thấp cao, đỉnh núi nhấp nhô quanh co tầng tầng lớp lớp trên đảo, tất cả hoàn toàn tan biến hết, chỉ còn lại dị lực tinh thần to lớn vô biên vô hạn, không chút sơ hở, không chỗ nào là không phủ bọc tới của Tôn Ân.

Tôn Ân còn mạnh mẽ hơn bất cứ lần quyết chiến nào với chàng trước đây, đang ở trạng thái đỉnh điểm, tràn trề quyết tâm tuyệt không chịu hòa hảo buông tha, không một chút do dự phân vân gì nữa.

Yến Phi lần đầu nắm rõ được trạng huống Dương thần của Tôn Ân, đang ở cùng cảnh huống kỳ dị đầu đầu cũng phân ly mà lại liên hợp của Tôn Ân. Nguyên thần của Tôn Ân xâm nhập vào lực lượng thần bí nguyên thủy nhất của vũ trụ đất trời, hồn thành một thể, giúp cho nguyên thần có thể tự nhiên hồn nhiên nâng cao lực lượng chí dương chí cương của “Tự nhiên chi Đạo”, dâng hiến cho nhu cầu của “Hoàng Thiên Vô Cực”. Nhận thức đó giúp Yến Phi nảy sinh thấu ngộ, trừ phi mình có thể làm cho Dương thần và Âm thần phân ly, nếu không sẽ không thể làm được.

Chàng là âm dương hợp nhất, mà Tôn Ân đến mức ở trạng thái cực hạn của chí dương, nội công tâm pháp của bọn họ trên bản chất có sai biệt cơ bản.

Chợt Tôn Ân hiện thân nơi bìa bãi đá, râu tóc tung bay, đạo bào phất phới, như một tiên nhân.

Đột nhiên thế giới bên ngoài lại trùng hiện bốn phương tám hướng. Vỗ sò quái thạch bày bố khắp bãi, thủy triều không ngừng trào lên bãi. Dưới ánh trăng sáng, đằng sau Tôn Ân đỉnh nhọn chập chùng, mây mù phiêu diêu.

Tôn Ân vuốt râu cười dài: "Ta còn nghĩ phải đến mùa thu năm sau mới có thể hợp mặt lại với Yến huynh lần nữa, nào hay chỉ trong thời gian một tháng lại có thể tái kiến Yến huynh, quả là vừa ngạc nhiên vừa vui mừng".

Yến Phi cảm thấy từng đợt từng đợt nhiệt triều đang như sóng biển không ngừng đập vào bãi đá đằng sau, hết đợt này tới đợt nọ, vĩnh viễn không ngưng nghỉ, từng cơn nổi sát từng cơn ủa về phía chàng, không ngừng tiêu hao chân khí của chàng, chỉ cần chàng thiếu thận trọng một chút, nhất định sẽ họa tày trời, thứ cảm giác đáng sợ đó chỉ có kẻ đang gánh chịu như chàng mới có thể thấu hiểu sự lợi hại bên trong. Nếu chàng không phải đã từng vượt qua tử vong, đạt đến cảnh giới âm dương hợp nhất, chỉ một chiêu "Khởi thủ vũ" mào đầu đó của Tôn Ân chàng đã khó mà chịu đựng nổi.

Nguyên thần của Tôn Ân dùng Thuần Dương chi khí hóa luyện thành, đã trở thành mối liên hệ trực tiếp giữa Tôn Ân với "Đạo thể" của vũ trụ, trừ phi Yến Phi có thể cắt đứt mối liên hệ đó, hoặc đủ sức đánh ngã một Tôn Ân có thể mượn lực của tự nhiên, nếu không trận chiến này thật chỉ có bại chứ không có thắng.

"Reng!".

Điệp Luyện Hoa ra khỏi vỏ.

Chân khí âm dương hợp bích, thấu qua mũi kiếm chậm chậm tuôn ra, từ từ ẩn nấu xung nhập khí trường phẳng tựa đại dương bao la của Tôn Ân, kiên định không dời nhắm kinh địch đang sợ đứng cách chàng mười trượng xô tới.

Khí trường của Tôn Ân lập tức nảy sinh biến hóa, khí kinh cuộn cuộn, hòng cắt đứt phá hoại khí lưu của Yến Phi.

Yến Phi mỉm cười: "Hoàng Thiên đại pháp của Thiên Sư lại có đột phá, quả làm cho Yến mỗ kinh ngạc. Bất quá Thiên Sư có nghĩ tới công pháp 'Tiểu tam hợp' của ta đã đạt tới cảnh giới âm dương hợp vận hay không? Thiên Sư nếu còn muốn dùng cách cũ, cắt đứt Chí Âm chi khí của ta, căn bản không thể nào nữa đâu!".

Tôn Ân lộ vẻ khổ não bất lực, thở dài: "Giây phút trước khi ngươi lên bờ, ta đã cảm ứng được tình huống ngươi nói tới, nhưng ta có thể làm gì đây? Chỉ còn nước vứt bỏ mọi thứ, nhắm vào quyết tâm đánh chết ngươi, sau đó mới nghĩ tới biện pháp khác".

Nói đến câu cuối cùng, vứt song thủ chấp lại, ống tay áo phình lên, đẩy về phía trước.

Điện quang nhoáng lên, nhất thời toàn bãi đá biến mất, chỉ còn lại bạch quang lóa mắt.

"Oành!".

Tôn Ân như ánh chớp lão đảo thoái về phía sau, “Tiểu tam hợp” của Yến Phi căn bản có đỡ cũng không thể đỡ, tránh cũng không thể tránh.

Yến Phi cũng loạng choạng dời lui, thoái bảy tám bước mới đứng vững lại được.

Khí trường đã tan biến, đất trời hồi phục lại nét an bình như trước, hòn đảo ẩn sâu giữa biển rộng vẫn khí phách phi phàm làm sao, làm cho người ta cảm nhận sâu sắc sự thần diệu của tạo hóa.

Tôn Ân tuy vẫn khí thần nhàn nhã, nhưng khó che giấu được thần sắc kinh hãi trên mặt, bởi Yến Phi không ngờ có thể dưới tình huống như vậy, sử xuất ra chiêu số “Tiểu tam hợp”, thật quá vượt ngoài ý liệu của y.

Trên sự thật Yến Phi còn kinh ngạc hơn cả y, vốn chàng chỉ nghĩ dùng sức chí dương chí âm đẩy phát kiếm khí, đánh dữ một chiêu. Nào hay giây phút Tôn Ân toàn lực ngăn đỡ, chân khí của chàng như biến thành một vật sống có sinh mệnh, ràng rít dấy động một cách tự nhiên, tự phát thành chiêu thức “Tiểu tam hợp”, thần diệu đến cực điểm.

“Tiểu tam hợp” lần này uy lực còn đáng sợ hơn so với bất kỳ thức “Tiểu tam hợp” nào trước đây, còn hung mãnh khó đỡ hơn nhiều.

Tôn Ân hú dài một tiếng, vọt mình bay lên, song thủ thi triển động tác vi diệu tinh kỳ, xé không lướt tới.

Yến Phi tâm niệm láy chuyển, chân khí trong người tự động vận hành, kinh mạch thụ thương vì sức phản chấn của “Tiểu tam hợp” lập tức thuyên giảm. Chàng giờ phút này không nghĩ ngợi gì nữa, toàn thần lo đối phó địch nhân.

Đối lại là người khác, đều sẽ gãi đầu gãi cổ vì động tác như trượng bát kim cương của Tôn Ân.

Nhìn bề ngoài, Tôn Ân tựa như không có một chút xú sức uy hiếp. Trường khí kinh như hồi nảy đầu có xuất hiện, động tác của y tuy hư thực khó phân, quỷ biến xảo diệu, nhưng tựa như đùa cợt không nhắm vào đối thủ. Chỉ có Yến Phi nắm bắt không sai lạc rằng Tôn Ân đang “chế tạo” lực lượng vô cùng vô tận thông qua nguyên thần vô chạp đến, sai sử hóa thành năng lượng tập trung cao độ, giành đoạt tạo hóa đất trời, nào có khác gì “Vô hình binh khí” chung cực nhất dùng khí chí dương chí cương trui luyện thành.

Võ học chi đạo, đến nước đó là tận cùng.

“Vô hình chi binh” như vậy thật có “thiên uy” người phàm huyết nhục khó thể đón đỡ, đủ để một chiêu hủy diệt nhục thân và nguyên thần của Yến Phi, hơn nữa cũng khó đỡ khó né như “Tiểu tam hợp” của Yến Phi.

Hiện tại quyết chiến với Tôn Ân không còn chỉ là Tôn Ân nữa, mà là lực lượng tự nhiên sau lưng mà y đại biểu. Đương nhiên lực tự nhiên mà Tôn Ân có thể rút lấy sẽ chịu hạn chế thời gian và thân phạm của bản thân y, nhưng đã đủ khiến cho Yến Phi cả hình lẫn thần đều bị tiêu diệt.

Đây cũng là thủ đoạn lợi hại nhất của “Hoàng Thiên Vô Cực”.

Yến Phi lòng dâng lên giác ngộ, không ngờ có thể dự kiến cả kết quả.

Tôn Ân sau khi biết không còn có thể cắt đứt Chí Âm chi khí của chàng, giấc mộng phá không tan tành, sinh ra cảm giác chi bằng chết cho rồi, cho nên bất chấp tất cả, triển khai một cuộc quyết chiến tử thù không một chút dè dặt bảo lưu với Yến Phi chàng.

Chiều thức phạm tục bình thường không còn tác dụng gì nữa đối với bọn họ, cho nên một là bãi chiến, một là dùng “Hoàng Thiên Vô Cực” đối đầu với “Tiểu tam hợp”, ngoài ra không còn chọn lựa nào nữa.

Thắng bại sinh tử sẽ phát quyết nội trong vài chiêu.

Yến Phi ý tùy tâm chuyển, thuần âm chi khí hình thành khí trường bao bọc toàn thân một cách tự nhiên, thuần dương chi khí rót vào Đệch Luyện Hoa, ái kiếm xung thiên vọt lên, nghênh kích Tôn Ân.

Tôn Ân lẳng không bay đến đôi mắt sáng rực rực, tóc dài sừng sững dựng đứng lên hết, ống tay áo phật tung bay, toàn thân đạo bạo phình rộng.

Tôn Ân quát dữ một tiếng, hai tay trước hết dạt ngược sau mình, sau đó xòe chưởng tổng ra một luồng khí kinh đáng sợ đến cùng cực, vô hình mà hữu thực giữa hai tay.

Yến Phi lúc này cảm ứng được vũ khí chung cực mà Tôn Ân tổng qua, nó là một mũi cương khí phẳng phất như một mũi chùy bén khổng lồ dùng chí dương chí cương chi khí ngưng tụ thành, có sức sát thương đến mức cao độ, ẩn hàm uy lực kinh thiên động địa, ngập tràn lực bùng nổ.

Sát na đó, Yến Phi hoàn toàn nắm bắt được đặc tính hình thái của Vô hình khí chùy này, khơi khơi lại không có phương pháp giải phá trốn tránh, chỉ còn nước giao phong chính diện với nó, cứng cỏi liều một chiêu.

Tiếng khí kinh xé gió tràn ngập mang tai Yến Phi, khí chùy qua tới chỗ nào, cát đá bị cuốn dậy rậm rạp như một bức tường dày, nhất thời bao nhiêu cát đá vỡ sò giữa đất trời như bị lôi hết lên không trung, minh nguyệt cũng bị che mất ánh sáng.

Nếu để khí chùy đụng vào người hay nổ gần mình, Yến Phi khẳng định xương cốt không còn.

Yến Phi hừ lạnh một tiếng, Diệp Luyện Hoa lập tức rè rè vang vọng, Dương hỏa thấu qua mũi kiếm bay ra, trộn khí trường do Âm thủy ngưng tụ thành như một cục nam châm hút sắt, bay tới khí chùy đang trên không còn cách một trượng xô tổng tới.

“Oành!”.

Đất trời rung chuyển.

Yến Phi hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy Dương hỏa đập lên khí chùy trước một bước, dưới sự va chạm của hai sức mạnh, lại không có hậu quả kinh khí giao kích như trong dự đoán xảy ra, tiếp đó chuyện càng kỳ dị hơn đã xuất hiện, từ lớn biến thành nhỏ, từ phân tán chuyển sang ngưng tụ, quả cầu khí kinh dùng Âm thủy hình thành chui vào điểm giao phong của khí chùy và kiếm kinh.

Ba luồng chân kinh cùng một lúc đồng thời tiếp xúc ở điểm giao phong, tiếp đó dùng tốc độ kinh hồn như cuồng điên khuếch trương ra ngoài, cuối cùng biến thành một màn lửa điện tê liệt hư không, giống như lưới mạng nhện bung bắn giữa không trung.

Không gian kỳ dị đó lại đã xuất hiện, lại tắt ngóm trong nháy mắt, làm cho người ta ngờ vực là ảo là thật.

Sức phản chấn cuồng mãnh làm cho Yến Phi như chiếc lá rụng bị cuồng phong quét đi, quăng mình đằng sau.

“Bịch!”.

Yến Phi hai chân chắm đất, phát giác song cước băng hàn, thì ra đã hạ mình nơi bãi đá sát biển sóng triều xô vỗ. Chàng tuy huyết khí đảo lộn, lại không thụ thương kỳ lạ vô cùng.

Ngoài trăm trượng thấp thoáng thấy Tôn Ân đang đứng bàng hoàng.

Cát đá bị cuốn lên không đổ xuống bãi đá như mưa.

Tầm nhìn dần dần sáng rõ, Yến Phi nhìn thấy Tôn Ân đang mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, phẳng như một lão tăng nhập định.

Ánh trăng mùa đông ôn nhu rải rắc khắp bãi đá.

Yến Phi mũi kiếm đóng đưa chĩa về phía Tôn Ân, ngấm ngấm đề tụ huyền công, từng bước từng bước kiên định mà chậm chạp đi về phía Tôn Ân.

Tôn Ân cũng nhìn sang Yến Phi, đôi mắt dị quang hùng hực, hai tay thò ra từ trong tay áo, cánh tay cong lại, lòng bàn tay đối diện nhau, như đang ôm giữ gì đó.

Yến Phi cười già: “Thiên Sư còn muốn phân sinh tử thắng bại sao?”.

Tôn Ân thần quang trong mắt càng rùng rục, thần tình cổ quái: “Vừa nãy thật ra đã xảy ra chuyện gì?”.

Yến Phi mỗi một bước đi tới, trên kiếm liền chất chứa thêm một phần Tiên Thiên thuần âm chi khí, Địch Luyện Hoa tản phát kiếm khí lạnh như băng tuyết, lưỡi kiếm tựa như biển thành trong suốt không có thực thể.

Yến Phi lạnh lùng đáp: “Chí dương chi khí của ta cùng dương cương của Thiên Sư, đã sản sinh ra tình huống đẩy cựa lẫn nhau, giây phút lưỡng khí giằng co bế tắc, chí âm chi khí đến đúng lúc, đồng thời thấp cháy chí dương chi khí của bọn ta, dẫn phát hiệu ứng ‘Đại tam hợp’. Thiên Sư còn chưa minh bạch sao?”.

Tôn Ân quát: “Thật đơn giản vậy sao? Tại sao lần này thời gian Tiên môn khai mở lại ngắn ngủi hơn lúc Tam bội hợp nhất lần trước vậy?”.

Yến Phi đã ép đến cách Tôn Ân chưa đầy năm chục trượng, vẫn không dừng bước, tiếp tục tiến tới, vui vẻ thốt: “Bởi hai luồng dương khí giao phong, làm cho dương khí giảm yếu đi nhiều, nếu chỉ là âm dương nhị khí tương kích, sẽ là một chuyện khác”.

Sự hân hoan của Yến Phi là có lý do, bởi chàng cuối cùng đã nghĩ ra phương pháp “giải quyết” Tôn Ân, là làm cho y dưới tình huống không có cách nào cự tuyệt được rời bỏ nhân thể này.

Đây là phương pháp duy nhất để “thu thập” Tôn Ân, liều mạng đụng chạm sẽ là kết cục cả hình lẫn thần đều bị diệt, đồng quy ư tận.

Tôn Ân hai tay run run, hiển thị y đang tận hết toàn lực, dùng “Hoàng Thiên Vô Cực” đại pháp tích tụ năng lượng khổng lồ trong đôi lòng bàn tay này.

Khí kinh chí dương chí cương kinh hồn như quả cầu tuyết xoáy cuộn tích tụ giữa hai chưởng của y. Tôn Ân như đã biến thành pháp sư trui đúc chân khí, tùy theo ý muốn nung rèn ra vô hình binh khí khác biệt hình dạng hình thành từ chân khí.

Hai người tuy vẫn ở trạng thái quyết chiến, nhưng Yến Phi biết Tôn Ân căn bản hông có cách cự tuyệt cơ hội duy nhất để phá không mà đi này, cũng đâu đến y có khả năng do dự chút nào, nếu không sẽ bỏ lỡ tiên duyên, vĩnh viễn không kiếm lại được.

Quả cầu khí mà lòng bàn tay Tôn Ân sản sinh nào khác gì Thiên Địa song bội trong Tam bội sau khi hợp bích, mà chân khí Yến Phi rót vào kiếm chính là Tâm bội.

Không có kinh nghiệm kỳ dị Thiên Địa Tâm tam bội hợp nhất, hai người đừng mong sử xuất được chiêu thức chung cực phối hợp đến mức như áo trời không một kẽ hở này.

Giả như cái Tôn Ân thì triển là loại giống như khí chùy bền cứng hồi nẩy đã dùng, sẽ biến thành liễu mạng người chết ta sống.

Ba chục trọng.

Khoảng cách giữa hai người thu ngắn lại còn ba chục trọng.

Chân khí ôm giữa hai lòng bàn tay của Tôn Ân bắt đầu biến hóa, ở giữa hiện ra khoảng không, tương tự như hình thái sau khi Thiên Địa bội hợp bích.

Hai chục trọng.

Điệp Luyện Hoa của Yến Phi phát ra tiếng rít xùy xùy, nhiệt độ xung quanh vụt hạ thấp xuống, như dẫn mình vào hố băng.

Ngược lại, khu vực lấy Tôn Ân làm trọng tâm lại nóng hừng hực lên, tình huống quỷ dị đến cực điểm.

Mười trọng.

Tôn Ân quát lớn: "Theo tính toán của Yến huynh, có nguy hiểm lắm không?".

Yến Phi hồi đáp: "Thiên Sư đã luyện thành Dương thần, khẳng định có thể lọt vào Tiên môn. Còn sau Tiên môn có phải là Động thiên phúc địa hay không, ta lại không thể phụng cáo".

Tôn Ân cười dài: "Chỉ cần có thể xuyên qua cửa, mọi sự khác Tôn Ân ta không để tâm, Yến huynh tuy đến giờ phút này vẫn còn là địch nhân của ta, nhưng Yến Phi chịu thành toàn mỹ sự ta phá không mà đi, ta thật cảm kích vô cùng".

Năm trọng.

Yến Phi lớn tiếng: "Thiên Sư chuẩn bị xong chưa? Tiên môn lóe lên là tắt liền, Thiên Sư đừng bỏ lỡ".

Tôn Ân cười nói: "Giây phút Tôn Ân ta trọn đời mong đợi đang ở trước mắt, người nghĩ ta chịu bỏ qua sao?".

Ba trọng.

Hai người đồng thời nẩy sinh cảm ứng, cảm giác tâm thần lãnh hội được đây là khoảng cách xuất thủ tốt nhất, chỗ vi diệu bên trong không có bút mực nào có thể hình dung được.

Tôn Ân phát ra tiếng quát kinh thiên động địa, toàn lực xuất thủ, quả cầu chân khí tống ra càng xoáy chuyển càng mau lẹ.

Yến Phi một kiếm đâm ra, âm khí thấu qua mũi kiếm bay đi, xộc trúng khoảng không giữa kinh cầu.

Tình huống Thiên Địa Tâm tam hợp đã trùng diễn.

Đất trời liền tối tăm hẳn, không khí biến thành lúc lạnh lúc nóng, lại không còn cảm thấy được cuồng phong từ biển cả ủa vào, giống như đã dẫn mình vào một không gian khác.

Sau đó tất cả tĩnh lặng trở xuống, tĩnh lặng như chết.

Yến Phi không cảm thấy được Tôn Ân, càng không cảm thấy được thân thể của mình, chỉ cảm thấy sự tồn tại của nguyên thần.

Vùng trọng tâm của thiên địa thần bí đó, hai luồng năng lượng một đỏ một trắng đang xoáy chuyển với tốc độ cao.

“Oành!”.

Yến Phi lại cảm thấy được thân thể của mình, cảm thấy đã khôi phục lại năng lực hoạt động.

Tiền môn cuối cùng đã mở ra.

Cơ hội xuyên vượt Tiền môn lần thứ nhì đã xuất hiện trước mắt.

Vào sát na đó, chàng cảm ứng được Tôn Ân không chút do dự toàn tốc chui vào Tiền môn.

Tôn Ân đã thành công sao?

Ý niệm đó vừa dâng lên, “oành”, năng lượng không gì có thể đề kháng từ Tiền môn trào ra, tiếp đó Tiền môn đóng lại, phải một khắc sau Yến Phi phát giác mình đã lọt vào biển rộng.

Yến Phi ướt sũng về đến bờ, gần như hư thoát hụt hẫng ngồi trên một tảng đá lớn nơi bãi đá, ngây ngốc nhìn hang huyết khổng lồ trên bãi đá. Bất quá chàng biết không bao lâu sau, hang huyết này sẽ biến mất không còn thấy nữa, bởi thủy triều sẽ cuốn cát đá xung quanh lấp đầy hang huyết.

Tôn Ân đã biến mất không còn thấy đâu nữa.

Y đã thành công.

Tôn Ân có hối hận không? Chàng không có cách nào tìm hỏi Tôn Ân, đương nhiên cũng không có cách nào biết được đáp án.

Yến Phi có cảm giác như thoát khỏi một thảm họa to tát, nếu không tìm ra phương pháp “giải quyết” Tôn Ân này, chàng khẳng định khó lòng sống sót rời khỏi nơi đây. Cái càng làm cho chàng hoan hỉ là sự thật đã chứng minh Phá toái hư không là sự vận dụng của năng lượng, không có hạn chế về vấn đề nhân số, điều đó khiến cho chàng càng có lòng tin hơn đối với việc cùng ra đi với hai mỹ nhân.

Có lẽ do chàng chỉ thi triển Chí Âm chi khí, cho nên không hao phí hết tiềm năng, đã ứng nghiệm dự đoán của An Ngọc Tình, cũng may là như vậy.

Trời dần dần sáng, cảnh vật trên đảo rõ rệt hẳn.

Biển sâu cuồn cuộn thành ôn nhu, gió lặng sóng hòa, mặt nước lăn tăn sóng dợn, làm cho người ta không có cách nào tưởng tượng được tình cảnh đêm hôm qua.

Yến Phi từ từ đứng dậy, thật có cảm giác kỳ dị như vừa sức tỉnh khỏi mộng.

Tôn Ân đã đi, vĩnh viễn không thể quay về nữa, giáo chúng Thiên Sư của y sẽ nhìn y ra làm sao đây?

Yến Phi chèo chiếc thuyền nhỏ đi, tâm tưởng lại đang nghĩ làm sao ăn nói với lão Trác điền về quyết chiến tối hậu với Tôn Ân lần này? Còn làm sao truyền đạt tin tức trọng yếu quan hệ đến sự thành bại của Thiên Sư quân này với Lưu Dụ?

- o O o -